

Die maandag laat in de ochtend, mijn hoofd en mijn hart kon de pijn niet meer weerstaan. Ik belde verschillende vriendinnen en de spirituele lijn Mediumstar. Romeo en ik werkten ook op deze lijn, wat hij niet mocht van zijn moeder, maar heeft het toch gedaan. Iedereen hielp me, ik wist me geen raad. Ik haalde alles ondersteboven, om een weg te vinden uit deze wanhoop. Tot die middag mijn vriendin Ilse een bericht stuurde met de tekst: 'Meisje kan ik je ergens mee helpen?'

Het kwartje viel en ik vatte het plan op. Ik zei half voor de grap: 'We gaan hem redden'.

Ik had een week van te voren, al een aantal stappen ondernomen. Zoals bij de kinderbescherming de melding gemaakt van deze feiten waaronder: onderontwikkeling. Zes jaar op zijn kamer, het succes in de weg staan, de verkrachting die in de doofpot gestopt worden. Geen therapieën laten volgen tot zelfs het schoppen in de buik. Ik kreeg als antwoord: 'Ja mevrouw, deze man is meerderjarig en mag dus zelf kiezen'. Bel maar met de maatschappelijk werkster. Maar ik blijf bij de theorie van dat hij er zelf voor gekozen heeft, al hoor je dat niet graag'. Herhaalde ze voor de tweede keer. Ik vond dit onverschillig antwoord walgelijk. Spreken we over een voorwerp of een mens? Hoe kon ze oordelen, als ze hem niet eens gezien had?

Een man die mentaal verzwakt en gemanipuleerd werd door zijn omgeving, waardoor angsten ontstonden, moest dit maar zelf melden. Het voorstel kon nog erger bij iemand met Post Traumatisch Stresssyndroom en dan heb ik het nog niet over het autisme gehad.

Ik had bij de maatschappelijk werkster, een belafsprak geregeld voor een week later. Ik had zijn dokter al gebeld, die me serieus nam, daar had Romeo een afspraak die dag. Ik mocht de dag erna

bellen om een plan van aanpak te bespreken. Hoe zouden we hem kunnen verlossen uit deze ellende? De moeder bleek de afspraak verzet te hebben. Ik was ook al informatie gaan inwinnen bij de politie, deze vertelde dat als hij bij me aankwam, als hij wegliep van thuis, er direct aangifte gedaan moest worden. Alleen Romeo kon deze stap zetten. Met deze informatie in mijn achterhoofd, vroeg ik Ilse om hem te overhalen. Maar dan wel dat ze zich moest uitgeven als lid van een zorginstelling. We hadden een plausibele verklaring: Ilse zou vertellen dat ze een nieuw project wilde ontwikkelen voor autisten. Ze was een Nederlandse dame, die in België iets wilde organiseren. Toen ze belde, kreeg ze de moeder aan de telefoon die meteen ophing. 'Wat een onbeschoft mens' zei Ilse, 'die spoort niet'. Dan maar overgaan naar plan B: Het was eenvoudig: bij het appartement gaan staan en kijken of Romeo thuis was. Het lot besliste anders. Toen we daar aangekomen waren, was zijn auto er niet. Ik wist dat hij vaak korte ritjes maakte, dan haalde hij sigaretten of fastfood. We belden aan, want ik had nog een deel van mijn kleren nodig, die hij vergeten was om mee te geven. Niemand deed open. We stonden er met een voor hun onbekende wagen. Ik droeg een hoofddoek. Na tien minuten, kwam hij aan met de auto. Ilse ging naar hem toe toen hij stopte. Ze sprak met hem over zijn interesse; het spirituele. Hij parkeerde de auto en ging direct met een vreemde in gesprek, iets wat ik erg naïef vond.

Hij stroomde even, ze sprak met hem over mijn dochter en mij. Ik bleef in de auto. Ik werd gecoacht door iemand van Mediumstars, die me telefonisch bij stond. Mensen met een gave, die in mijn gevoel doken en me kalmeerden, het was een ongelooflijke ervaring.

Na een kwartier stressen, kwam hij naar de auto. Ik omhelsde hem. Hij was weer bang zijn moeder te zien. Ik zei: 'Stap in de auto'. Dat wilde hij niet, omdat hij ontzettend bang was dat ik

hem mee zou nemen. Uiteindelijk stapte hij toch in de auto. Na een tijdje startten we de wagen en zeiden hem dat we terug naar Nederland gingen. Hij knuffelde en raakte me aan, net als vroeger thuis. Hij zocht veiligheid en geborgenheid. Hij kroop helemaal tegen me aan, ging in me op alsof hij dit wel wilde. Toch was hij soms angstig en riep dan om zijn moeder. Ik voelde zijn angst en zei hem dat we haar zouden bellen, als we in Nederland zijn, net als zijn vader en huisarts, die er van af wist.

We reden ruim een kwartier en ik zei tegen mijn vriendin, dat ze in de richting van het politiebureau moest rijden, zodra we in Nederland de grens over waren.

Toen gebeurde iets opmerkelijks: Romeo werd hysterisch, er brak paniek uit. Hij riep steeds: 'Mijn mama mijn mama!' We stonden bij de verkeerslichten in Geel, hij deed de achterrait open en wil eruit springen, de auto was centraal vergrendeld, dus via de deur kon hij niet weg. Ik riep: 'Ilse, kom helpen, Romeo vlucht!' Romeo schreeuwde, door het raam naar buiten: 'Ik word ontvoerd! Help! Mijn broer is politie. Ik wil naar mama!' Met al onze kracht, hielden wij hem tegen zodat hij niet viel. Omstanders hielpen en belden de politie, die is er binnen vijf minuten was. Het was hectisch daar in het centrum van Geel. Wat een heisa... ongelooflijk. Geschreeuw, benen die zich door het raam wrongen. Door de paniek was hij zo krachtig dat we hem niet aan konden. Hij kroop de wagen uit, tientallen mensen en de twee politieagenten stonden om ons heen. Romeo flipte, het woord politie maakte hem gek. We liepen doelloos op straat rond, niet wetende wat te doen van de onrust. Romeo bleef niet kalm, hij schreeuwde hysterisch naar de politie: ' ik word ontvoerd! Ze kidnappen me!' Ondertussen werd ik gecoacht aan de telefoon, door Rina van de Mediumstarlijn. Ze probeerde Romeo te kalmeren, via de telefoon. Maar hij was buiten zinnen en had zich niet in de hand. Ze kwam niet door bij hem. Hij zat helemaal in zijn angst. Ik legde

kort uit, dat hij vrijwillig was meegegaan. Omdat hij zo snel uit het raam sprong, was het onmogelijk hem in de auto te zetten. Na een tijdje heen en weer gepraat, moesten we de politie volgen. Romeo werd meegenomen in de arrestantenwagen, helemaal van het padje af. Dit was niet wat we voor ogen hadden. Ilse en ik zaten in de auto en stonden versteld van zijn reactie en de scene die er ontstond. We wilden hem bevrijden van zijn mishandelingen thuis. Ik was er zo zeker van mijn doel, dat ik niet bang was, voor de gevolgen van mijn daden. Toen we aankwamen op het politiebureau, werden de autosleutels van Ilse, in beslag genomen voor nader onderzoek. Wij gingen naar het toilet, later in de wachtkamer hadden we wat gelachen over deze scene. Hierdoor werden we rustig en ontspannen, niet wetende wat ons boven het hoofd hing. Dat wil zeggen tot er zes agenten naar ons toe kwamen en tegen ons zeiden dat we de cel in moesten, op verzoek van de onderzoeksrechter. Het was of ik even uitgeschakeld was, niets drong tot me door, als een robot liep ik mee. Ze brachten me naar een cel, waar een matras lag, ik kende dit van de gevangenis, waar ik ooit als verpleegster heb gewerkt. Eerst werd ik gefouilleerd, dit gebeurde erg grondig, tot op mijn onderbroek toe. Ik lachte nerveus en zei: 'ik ben ongesteld'. Ondanks dat, moest mijn onderbroek toch naar beneden, en moest ik mijn bebloede maandverband laten zien.

Ik kon mijn lach niet inhouden: ik deed ongegeneerd wat van me gevraagd werd. Ik had een bloes aan, maar mijn beha moest uit. Mijn bloes zat te strak, dus ging hij even uit. De beha uitdoen en met de borsten bloot weer aandoen. Het leek wel een film. Ook mijn juwelen moesten uit. De tijd vervaagde, ik had geen besef meer. Ik werd geleefd maar was niet bang. Ik had ook nog mijn allerduurste kleren aan met mijn hoge hakken. Mijn Michael Kors-handtasje moest ik open doen, net als mijn portefeuille, zodat mijn geld geteld kon worden. Ik vond het niet nodig, maar

het was verplicht. Ze vroegen of ik mijn bontjas wilde aanhouden; ik moest wel vanwege de kou. Ik was goed voorzien van sierraden: vijf ringen, een horloge en een paar armbandjes. Alles moest worden afgedaan en werd genoteerd. Ik was niet bescheiden, ik glimlachte inwendig. Ik voelde me gesteund omdat ik niet alleen was. Al zaten we wel in aparte cellen. Toen ging de celdeur op slot en keek ik naar de betonnen muren. Nu waren de rollen omgedraaid, ik was een arrestant, in plaats van de verpleegster in de gevangenis. Na een tijdje werden mijn rechten voorgelezen door de recherche. Ik vroeg om een schoon maandverband. Hij was beschaamd en zei dat hij het aan zijn vrouwelijke collega zou vragen. Ik vroeg om iets te drinken en ik kreeg water. Ik zag mijn uren in de cel, als een bijzondere ervaring. Ik wist dat ik sterke bewijzen had. Daarom bleef ik rustig; het was zoals het was. Ik dacht op deze manier Romeo te kunnen bevrijden uit zijn lijden. Ze waren allemaal erg vriendelijk, hoewel ik aan gaf, dat ik er geen vertrouwen in had, omdat Erwin, zijn broer, bij de politie werkte. Dit vertrouwen bleef tot ik even met een advocaat mocht bellen, daar hoorde ik dat ik beschuldigd werd van kidnapping en aantasting van de eerbaarheid. Met deze laatste beschuldiging was ik het niet eens. In het half uurtje, dat ik mocht bellen met de advocaat, legde ik alles uit. Dat ik dingen had ontdekt bij het schrijven van het boek. Dat er aanwijzingen waren van kindermishandeling en verkrachting. Toen zijn moeder voelde, dat ik bij de waarheid kwam, heeft ze hem, onder dwang weer terug naar zich toe getrokken. Ik vertelde hem ook, dat Romeo weer gedwongen in zijn kamer zat. Toen ik terug ging naar de cel, viel ik al bijna in slaap. Vingerafdrukken werden genomen, foto's gemaakt, net als in een Amerikaanse misdaadserie. Alleen dit was echt. Het enige wat er aan ontbrak was zo'n bordje met een nummer erop. De agenten die ik om me heen zag, waren erg jong, het leken wel stagiaires. Ik werd weer teruggebracht naar de cel. Na een half uur, werd ik opgehaald voor het verhoor.